

[Ole Espersen]

Skriftlig begrundelse

I sit svar i spørgetiden den 7. december 1988 foretog den fungerende justitsminister denne sammenligning.

Efter spørgerens opfattelse viser den sag, hvormed der sammenlignes, at i tilfælde, hvor det offentlige ikke kan formodes at have noget krav, vil man selvsagt ikke gøre et sådant krav gældende, mens der er tale om den omvendte situation efter Østre Landsrets afgørelse i den sag, som skatteministeren fik medhold i, men som skatteministeren ikke ønskede at gøre gældende.

Ole Espersen (S):

Den sag, vi diskuterer, vedrører et tilfælde, hvor skatteministeren ud fra sin politiske opfattelse har givet afkald på over 100.000 kr., som det offentlige fik tilkendt ved Østre Landsrets dom.

Jeg spurgte i Tingets spørgetid sidste onsdag, om der var fortilfælde, hvor en minister sådan egenrådigt havde givet afkald på store beløb – medmindre de ligefrem var uerholdelige, hvad der jo ikke var tale om her – og da fik jeg det svar, at der var en praksis, hvorefter det offentlige havde givet afkald på bødebøbeløb i situationen, hvor Højesteret havde nedsat de bødebøbeløb, man havde fået tilkendt ved underliggende retter.

Den sammenligning kan jeg selvfølgelig ikke acceptere. Svaret var for så vidt godt nok, men det har bare ikke noget at gøre med denne sag, for der er en vældig forskel på, om man får en højesteretsafgørelse, der siger, at det offentlige ikke har noget krav, eller man får en landsretsafgørelse, der siger, at det offentlige har et krav.

Derfor spørger jeg igen om, hvorvidt der er eksempler på, at en minister egenrådigt har givet afkald på krav, som det offentlige har efter en dom – oven i købet en enstemmig landsretsdømme – uden at dette har været forelagt for bevillende myndigheder.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det glæder mig selvfølgelig, at hr. Ole Espersen synes, at svaret, der blev givet, var godt nok.

Hr. Ole Espersen bad jo om at få eksempler på, at staten har givet afkald på rettigheder tilkendt ved domstolene, og boligministeren svarede på mine vegne ganske rigtigt, at det gjorde

Justitsministeriet i 1976, da man undlod at opkræve den del af færdselsbøderne, som i forbindelse med en forhøjelse af bødetaksterne var idømt både ved byretterne og landsretterne, og som oversteg det bødeniveau, som Højesteret senere lagde.

Jeg mener godt, man kan sammenligne de to situationer. I begge sager er der tale om, at staten i et tilfælde, hvor landsretten har givet det offentlige medhold i et krav, undlod at gøre kravet gældende som følge af en fortolkning af Højesterets praksis i nogle tilsvarende sager. Af den redegørelse, skatteministeren har givet, og det svar, skatteministeren lige har givet på en række spørgsmål, fremgår, at landsrettens dom i den foreliggende sag ikke var i overensstemmelse med Højesterets praksis, således som den var fastlagt i Sønder sagen, så jeg synes, at de to eksempler dækker hinanden ganske godt.

I almindelighed vil man selvfølgelig ikke give afkald på noget, som en domstol har tilkendt staten, men der kan altså være tilfælde, hvor Højesteret kommer til en afgørelse, hvor man siger, at man ikke kan og ikke bør opkræve midler, som det skete her ved bøderne.

Noget tilsvarende mener jeg er sket i den sag, vi taler om her.

Ole Espersen (S):

Det er svært at komme til forståelse med de to ministre, må jeg sige, for nu siger justitsministeren også, at han er uenig i landsrettens afgørelse. Der er tale om, at begge ministre foretager en selvstændig vurdering af landsrettens præmisser i en sag i forhold til de præmisser, Højesteret har, en selvstændig vurdering, der resulterer i en tilsidesættelse. Så jeg kan ikke komme til andet resultat, end at der, som hr. Stavad har spurgt om nogle gange, er tale om, at man fra administrationens side tilsidesætter afgørelser af domstolene og oven i købet altså fra landsretten og Højesteret.

Mit tillægsspørgsmål går på, at ministeren gav udtryk for, at der var sammenlignelighed mellem to tilfælde. Det ene er et tilfælde, hvor Højesteret går imod administrationen og tilsidesætter en bødestørrelse, hvorefter administrationen meget fornuftigt siger: Jamen vi kan ikke kræve mere, end Højesteret siger, så vi nedsætter eller eftergiver de bødebøbeløb, der var for store. Det er altså en sag, hvor det offentlige har tabt, og hvor kravene er blevet nedsat.